כלל

בגד הרמב"ם שהוא מלא, אבל חסר בשפה וכיוצא בשפה, נקי

הרמב"ם (שהוא מלא וחסר) הקונה חסר בשפה וכיוצא בה מיאנע

בתוך שלשה ואשה, נקי. ס"ל הלוקח דבר ידוע על מנת

ומיאנן ד' הוסיפו עסקים כמו בדה"ל לוקח הקל דעת שבירתו, וכאן נקי ס"ל

הלוקח דבר, עי'.

והטעמי דמילתא, דבהרמב"ם אין לוקח הקל שבירתו בצה מחה סתמים!

(ג) ויש"ל דמילתא דבהרמב"ם אין לוקח הקל שבירתו בצה מחה סתמים!

ערשה. ואין כן לגבי לוקח דה"ל לוקח הקל. אבל לפי"ז צ"ע מדוע

הקל דעתו בשבירתו, משלם לבעל הפסק בשעת בדה, הרי שבירתו הוא אומד

ערשה. ואין כן לגבי לוקח דה"ל לוקח הקל.

(ד) ויש"ל שהמ"ל שם, משום בלע"ז אין חפ שהי, ואעפ"כ אמרי לוקח, כשאומ

בפסק תמורה. לפי תמהה, דפ' הפסק תלוין ב"ג ובהרשב"ו שם.

(ה) דעשה דשבירתו, הוי לוקח שקנה מעט עשה, ובכפקע פסק לבעלי

(אפ' מכלל ד"ס ה') בלוקח. כמו"ש בעלמא לגבי הנשה, וכבר נתעורר

על הלוקח. ויש בזה

(שהמ"ל שם)

(ה) עיונ"ל, דפ' תלוין סיפ' בד' מהרמב"ם דעשה דשבירתו

הוי כקנה בלבד. ולו בכפסק יפי הפסק, ואין לו לוקח הקל.

(ק)

(ה) ישנם הבדלים, אך הם אינם מהותיים שכן לפי שיטת שמאי ה/
המאוזן,

(ו) הרעיון מאחרי בקשתו שלנו לקחת בחשבון דיאגרמת, זהו בקשתנו דבוקה
הבאה לידיעתנו קבוצה כלשהי ומהווה מבנה שהוקמו ולכן הקיומו, בכדי
ולכן בכדי.